

Frå mine landpostbud-dager 1910 - 1918.

Av Johan O. Sørli.

V

Hurtigruta var fleire timer forsenka en dag jeg skulle gå med posten. Av den grunn kunne jeg ikke ro over sundet før om kvelden.

Det var en fin-fin strålende vinterkveld. Lysene blinka i vinduene på gårdene langs med alfarveien på Senja. Og myriader av stjerner funklet høgt oppe på den azurblå himmelen.

Jeg hadde en postanvisning — en pengeseddel til Jensine Friis, Laukhella. Ho budde oppå loftet i det våningshuset som tilhørte hennes sønn Svend Vilhelmsen. Ho trakterte meg med det beste ho hadde. Og ho fortalte meg mye av sine opplevelser fra sine yngre og eldre dager. Og denne gamle ærværdige kvinne strålte av glede, fordi hennes barn i det fjerne Vesten mintes si mor med en pengeseddel nå og da.

Jeg var også denne kveld inne hos Konstanse Hansen, Grønli med et pengebrev frå hennes mann, som da var på fiskefeltet enten det var i Lofoten eller Finnmarka husker jeg ikke.

Frå Høgli gjorde jeg en avstikker til Sørli, kor jeg overnatta. Og neste morgen gikk jeg i det fortrinlige skiføre til Grasmyr med posten.

Dette hendte i et av de første årene jeg var postbud.